

ΕΤΟΣ 56ον

8 Ιουλίου 2008

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 23 (2871)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ἡ σημερινή περικοπή εἶναι ἓνα τμήμα ἀπό τήν ἀρχιερατική προσευχή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τόν μυστικό δείπνο. Ὅλα ὅσα παραμυθητικά καί παραινετικά εἶπε ἐκεῖνο τό βράδυ ὁ Θεάνθρωπος στούς Μαθητές καταγράφονται στό κατά Ἰωάννην εὐαγγέλιο, στά κεφάλαια 13-16· καί ἡ προσευχή αὐτή εἶναι σέ ἄμεση συνάφεια μέ ὅσα λέγονται σ' αὐτά. Ὁ Διδάσκαλος πρῖν ἀπό τό Πάθος προσεύχεται πρὸς τόν Πατέρα του ὄχι τόσο γιά τόν ἑαυτό του, ἀλλῆλα κυρίως γιά τοὺς Μαθητές Του. Καί εἶναι αὐτή ἡ προσευχή μιά διδασκαλία σέ μορφή προσευχῆς γιά τοὺς Μαθητές, πού θά συγκλονιστοῦν ἀπό ὅσα θά ἀκοιουθήσουν καί δυστυχῶς κάποιοι θά Τόν ἐγκαταλείψουν. Εἶναι μιά εἰδική διδαχή, μιά διάληξη μᾶλλον πρὸς τόν Πατέρα κατὰ τήν πατερική ἐρμηνεία, παρά μιά προσευχή στό γνωστό σέ μᾶς σχῆμα.

«Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα...»

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός μετὰ τό μυστικό δείπνο, ἀφοῦ ὑπενθύμισε στούς Μαθητές τίς δωρεές τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν λαό Του κατὰ τήν ἐξοδο ἀπό τήν Αἴγυπτο καί τή διάβαση τῆς Ἐρυθρᾶς Θάλασσας, ἀφοῦ ἀπήγγειλαν ψαλμούς, ὅπως γινόταν στό ἰουδαϊκό πασχάλιο δείπνο, τοὺς μίλησε παραμυθητικά καί παραινετικά γι' αὐτά πού θά τοῦ συνέβαιναν ἀμέσως μετὰ. Ἔτσι τοὺς ἔλεε γιά ποιό λόγο θά σταυρωθεῖ, γιατί θά ἀποχωρισθεῖ ἀπό κείνους, ποιὰ εἶναι ἡ σημασία τοῦ ἀποχωρισμοῦ τους αὐτοῦ γιά τήν Ἐκκλησία (Ἰωάν. κεφ. 13-16). Καί ἀκοιουθεῖ ἡ προσευχή γιά τοὺς Μαθητές, πού μετὰ τήν Πεντηκοστή θά εἶναι οἱ ἡγέτες τοῦ νέου Ἰσραήλ, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Γιατί ὁ Ἰησοῦς ἀφήνει τόν παραμυθητικό καί παραινετικό τόνο τῶν ὑποθηκῶν πρὸς τοὺς Μαθητές καί στρέφει τό βλέμμα Του πρὸς τόν Πατέρα καί συνδιαλέγεται; Γιά νά διδάξει καί μᾶς, ὑπογραμμίζει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, πῶς ὅταν βρισκόμαστε σέ ὥρες δοκιμασίας καί πειρασμοῦ νά κατα-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. ιζ' 1-13)

«Ίνα ὦσιν ἔν, καθὼς ἡμεῖς»

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπάρας ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπε· Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασόν σου τὸν Υἱόν, ἵνα καὶ ὁ Υἱός σου δοξάσῃ σε, καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. Αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐγὼ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς· τὸ ἔργον ἐτελείωσα, ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω· καὶ νῦν δόξασόν με σύ, Πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ ἣ εἶχον πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί. Ἐφανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου· σοὶ ἦσαν καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκας, καὶ τὸν λόγον σου τετηρήκασιν. Νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς μοι, παρὰ σοῦ ἐστίν· ὅτι τὰ ῥήματα ἃ δέδωκάς μοι δέδωκα αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ ἔλαβον, καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς ὅτι παρὰ σοῦ ἐξήλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σύ με ἀπέστειλας. Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ· οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοὶ εἰσι. Καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σὰ ἐστί, καὶ τὰ σὰ ἐμὰ, καὶ δεδόξασμαι ἐν αὐτοῖς. Καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἰσὶ, καὶ ἐγὼ πρὸς σὲ ἔρχομαι. Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου ᾧ δέδωκάς μοι, ἵνα ὦσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς. Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὓς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπόλετο, εἰμὶ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἵνα ἡ Γραφή πληρωθῇ. Νῦν δὲ πρὸς σὲ ἔρχομαι, καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ, ἵνα ἔχωσιν τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς.

φεύγουμε στὸν οὐράνιο Πατέρα μας· αὐτὴ ἡ τύπου προσευκῆς συνδιάλεξη μὲ τὸν Πατέρα ἔγινε τότε γιὰ τοὺς Μαθητές· νὰ δείξει τὴ στοργή Του σ' αὐτούς, ἐρμηνεύει ὁ ἴδιος ἅγιος Πατέρας· ἦταν ἄνθρωποι καὶ φοβοῦνταν καὶ τέλος ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ μέγας ἀρχιερέας τῶν ψυχῶν μας· προσεύχεται λοιπὸν γιὰ τοὺς Μαθητές καὶ τὴν Ἐκκλησία γενικότερα, τὸν λαὸ Του στὴ γῆ, πού θὰ ἀντιμετωπίσει τὸ μῖσος καὶ τοὺς διωγμούς τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ δόξα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου

Ποία εἶναι ἡ δόξα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου; Μία δόξα πού ἔχει διπλὸ νόημα· σημαίνει πρῶτα τὸν Σταυρό, τὴ δόξα τοῦ Πάθους καὶ ὕστερα τὴν ἐπάνοδό Του στοὺς κόλπους τοῦ Πατέρα. Δόξα γιὰ τὸν ἄνθρωπο Ἰησοῦ, τὸν Υἱὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἐπειδὴ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεάνθρωπος εἶχε καὶ ἔχει συναΐδια δόξα μὲ τὸν Πατέρα, εἶναι ὁ Σταυρὸς Του· ἡ μέσα ἀπὸ τὸ Πάθος σωτηρία τοῦ κόσμου. Ἐξουσία καὶ δύναμη καὶ δόξα γιὰ τὸν Υἱὸ τοῦ ἀνθρώπου (Ἦσ. 9,6) εἶναι τὸ ξύλο τοῦ Γολγοθᾶ· αὐτὸ τὸ τρισμακάριστο ξύλο, πάνω στὸ ὁποῖο ἀπλῶσε τὴν ἀγάπη του γιὰ τὸν ἄνθρωπο ὁ Θεάνθρωπος, ἔγινε ἡ σκάλα μὲ τὴν ὁποία ἀνέβηκε ἡ ἀνθρώπινη φύση στὸν θρόνο τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ δόξα τοῦ Ἰησοῦ, πρόκειται νὰ γίνει καὶ ἡ δόξα τῶν

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τόν καιρόν ἐκεῖνον, ἀφοῦ ἐσῆκωσε ὁ Ἰησοῦς τά μάτια του εἰς τόν οὐρανόν εἶπε, «Πατέρα, ἤλθε ἡ ὥρα· δόξασε τόν Υἱόν σου, διὰ νά σε δοξάσῃ καί ὁ Υἱός σου, σύμφωνα μέ τήν ἐξουσίαν πού τοῦ ἔδωκες ἐπί ὄλων τῶν ἀνθρώπων, διὰ νά δώσῃ ζωήν αἰώνιον εἰς τόν καθένα ἀπό ἐκείνους πού τοῦ ἔδωκες. Αὐτή εἶναι ἡ αἰώνιος ζωή: τό νά γνωρίζουν σέ τόν μόνον ἀληθινόν Θεόν καί τόν Ἰησοῦν Χριστόν, τόν ὁποῖον ἔστειλες. Ἐγώ σε ἐδόξασα ἐπί τῆς γῆς, ἐτελείωσα τό ἔργον πού μου ἔδωκες νά κάνω, καί τώρα δόξασέ με σύ, Πατέρα, πλησίον σου μέ τήν δόξαν πού εἶχα μαζί σου πρὶν νά υπάρξῃ ὁ κόσμος. Ἐφανέρωσα τό ὄνομά σου εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποῖους μου ἔδωκες ἀπό τόν κόσμον. Δικοί σου ἦσαν καί τοὺς ἔδωκες σ' ἐμένα, καί τόν λόγον σου ἔχουν τηρήσει. Τώρα κατάλαβαν ὅτι ὅλα ὅσα μου ἔδωκες, εἶναι ἀπό σένα, διότι τά λόγια πού μου ἔδωκες, τοὺς τά ἔδωκα καί αὐτοί τά ἐδέχθησαν καί ἐγνώρισαν ἀληθινά ὅτι ἐβγῆκα ἀπό σένα καί ἐπίστεψαν ὅτι σύ μέ ἔστειλες. Ἐγώ γι' αὐτούς παρακαλῶ, δέν παρακαλῶ γιά τόν κόσμο, ἀλλά γιά ἐκείνους πού μου ἔδωκες, ἐπειδή εἶναι δικοί σου καί ὅλα τά δικά μου εἶναι δικά σου καί τά δικά σου εἶναι δικά μου, καί ἔχω δοξασθῆ δι' αὐτῶν. Δέν θά εἶμαι πλέον εἰς τόν κόσμον, ἐνῶ αὐτοί θά εἶναι εἰς τόν κόσμον, καί ἐγώ ἔρχομαι σ' ἐσένα. Πατέρα ἅγιε, φύλαξέ τους μέ τήν δύναμιν τοῦ ὀνόματός σου πού μου ἔδωκες, διὰ νά εἶναι ἕνα ὅπως εἴμεθα ἐμεῖς. Ὅταν ἦμουν μαζί τους εἰς τόν κόσμον, ἐγώ τοὺς ἐφύλαττα μέ τήν δύναμιν τοῦ ὀνόματός σου· ἐκείνους πού μου ἔδωκες τοὺς ἐφύλαξα καί κανένας ἀπ' αὐτούς δέν ἐχάθηκε παρά ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας, διὰ νά ἐκπληρωθῆ ἡ γραφή. Ἀλλά τώρα ἔρχομαι σ' ἐσένα, καί αὐτά τά λέγω ἐνῶ εἶμαι ἀκόμην εἰς τόν κόσμον, διὰ νά ἔχουν τήν χαράν μου μέσα τους τελείαν».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αἰθιζαίτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Μαθητῶν καί τῆς Ἐκκλησίας στό μέλλον· χωρίς σταυρό δέν φθάνει κανεὶς στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ στήν ἀρχιερατική προσευχή χαρακτηρίζεται ὡς ζωὴ αἰώνια. Καί πράγματι εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, εἶναι ἡ συμμετοχὴ στή ζωὴ καί στήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, εἶναι ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας στό παρόν καί τό μέλλον. Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, δόξα τοῦ Υἱοῦ, αἰώνια ζωὴ εἶναι ὅψεις ἐνός καί τοῦ αὐτοῦ πράγματος. Οἱ αὐτόπτες καί αὐτήκοοι μάρτυρες τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶδαν τὴ δόξα Του (Ἰωάν. 1,14)· σέ Κεῖνον δόθηκε ἡ κρίση πάντων στοὺς ἀνθρώπους (Ἰωάν.3,19), ἡ ἀνάσταση καί ἡ αἰώνια ζωὴ (Ἰωάν.5,21). Ἀρκεῖ ὁ ἄνθρωπος νά κατανοήσῃ πῶς εἶναι δημιούργημα τοῦ Θεοῦ καί τότε θά βιώσῃ μέσα του ὄχι μόνο τὴν ἀναδημιουργία πού τοῦ πρόσφερε ὁ Σωτῆρας του, ἀλλὰ καί τὴν ἀνακεφαλαίωση τῶν πάντων στό μέλλον. Ὅλοι καί ὅλα εἴμαστε δικοί Του καί σέ Κεῖνον τά προσφέρουμε κατὰ τὴ λειτουργικὴ ἐκφώνηση· «τά Σά ἐκ τῶν Σῶν σοὶ προσφέρομεν...».

8 Ιουνίου 2008: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
«Τῶν ἁγίων 318 θεοφόρων πατέρων τῆς Ἀ΄ Οἰκουμενικῆς συνόδου (325 μ.Χ.)»,
Ἐνακομιδῆ ἰ. λειψάνων Θεοδώρου τοῦ στρατηλάτου μεγαλομάρτ. (†319),
Καλλιόπης μάρτυρος.
Ἦχος: πλ. β΄ – Ἐωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. κ΄ 16-18, 28-36 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ιζ΄ 1-13.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 15 Ιουνίου, Τῆς Πεντηκοστῆς (Ἡ΄ ἀπό τοῦ Πάσχα).
Ἀπόστολος: Πράξ. β΄ 1-11 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ζ΄ 37-52, ν΄ 12.

Ἡ δόξα τῶν Μαθητῶν

Στὴν προσευχὴ αὐτὴ οἱ Μαθητὲς χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὸν Διδάσκαλό τους ὡς οἱ ἐκλεκτοὶ ἐκεῖνοι τοῦ Θεοῦ Πατέρα, πού παραδόθηκαν ἀπὸ Αὐτόν εἰς τὸν Υἱόν, πού δέχθηκαν τὸν λόγον τοῦ Υἱοῦ ὡς λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τελικὰ πίστεψαν σὲ Αὐτόν. Αὐτὴ τὴν πίστη σὲ τὸ πρόσωπό Του ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς παρακαλεῖ τὸν Πατέρα νὰ κρατήσουν οἱ Μαθητὲς καὶ νὰ μὴν σκανδαλισθοῦν μὲ τὸν Σταυρὸ Του. Ἡ προσευχὴ μόνο γιὰ τοὺς Δώδεκα ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν σήμαινε πὼς εἶχε ἠσημονήσει τὸν «κόσμο», ἀλλὰ δηλώνει τὴν κρισιμότητα τῆς περιστάσεως, δηλαδή τῆς ἐξόδου τοῦ Θεανθρώπου ἀπὸ τὸν κόσμον, καθὼς καὶ τὴ σημασίαν τῆς διατήρησεως τῆς πίστεως τῶν Μαθητῶν σὲ Κεῖνον, ὥστε νὰ ὀλοκληρωθεῖ τὸ σχέδιο τῆς θείας οἰκονομίας. Νὰ μαθητεύσουν πάντα τὰ ἔθνη (Ματθ. 28, 19).

Κάθε παραμυθητικὸς λόγος κλείνει πάντα μὲ τὴ χαρὰ πού ἀκολουθεῖ κάθε θλίψη. Ἔτσι καὶ ἡ θλίψη τῶν Μαθητῶν γιὰ τὸν ἀποχωρισμὸ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὸν τονισμὸ τῆς ἐπερχόμενης χαρᾶς. Ἡ θλίψη ἔχει σχέση μὲ τὴν ἐχθρότητα τοῦ κόσμου ἀπέναντι στὸν Κύριον καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του. Ἡ χαρὰ σχετίζεται μὲ τὴν Ἀνάστασιν καὶ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Σωτήρα, τὴν ἐπάνοδό Του στὸν Θεὸ Πατέρα καὶ τὸν ἐπανερχομὸ Του ἀπὸ ἐκεῖ πάλιν μέσα στὴ θείαν δόξαν.

Εἶθε ὁμοίαν τὴν χαροῦμε ἐπανερχόμενον καὶ νὰ ζήσουμε μέσα στὴ δόξαν τοῦ προσώπου Του. Ἀμήν.

† Α. Χ.

Παρακολουθήστε στὸ νέο Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐμπομπὴ
«Πνευματικὴ ἰατρικὴ», Ἰατρικὴ τοῦ πνεύματος, σύμφωνα μὲ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ τοὺς Θεόπνευστους Πατέρες, μὲ τὸν ἰατρό Νικόλαο Λιλιόπουλο. Κάθε Παρασκευὴ στίς 20:30.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλον ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξιν, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωσις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σὲ ὅλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στὸ Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm